

P.S.ANI

Jaro

2013

OBSAH

Král Jindřich I. — 7

Jan Bláha — V

Eliška Kronďáková — A

Vojtěch Karnet — R

Tereza Švastová — I

Majda Wohlmutová — A

Magda Fialová — C

Michal Frolík — PŘÍBĚHY – ŽIDLE

Katka Pejšková — R

Schtom — O

Bětka Dyčková — O

Lada Dvořáková — D

Lukáš Hort — L

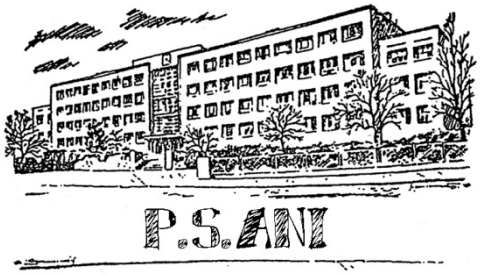
Václav Nágl — E

Radek Poláček — GHOST STORIES

Nikola Šebková

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Reklama, Inzerce
Str. 10

Horror

Byla půlnoc. Věděl jsem to, neboť ji právě hodiny odbily. Ta hrůzná potřeba svírala všechny mé útroby. Věděl jsem, že to bude nevyhnutelné. V dáli zavyl vlk a mně se naježily chlupy snad všude na těle. Ozvěna jeho hlasu se nesla prázdným domem.

Věděl jsem, že k místu činu je to asi deset metrů chodbou a jedny schody. Zhluboka jsem se nadechl a vydal se tam. Mráz mi běhal po zádech, když jsem scházel po schodech. I když byla ta potřeba urgentní, nespěchal jsem. Ani nevím proč. Asi zase to divné tušení.Podlaha mě studila do mých bosých chodidel, ale náhle se změnila na podivné škrábání. Důkaz toho, že jsem přešel na koberec.

Konečně jsem spatřil dveře. Jejich vybledlá barva vydávala zář, která mě štípala do očí. Otevřel jsem je a spatřil svůj cíl – záchod. Ale něco bylo špatně.

Na zemi se válela prázdná rulička toaletního papíru a papír samotný byl natrhaný na malinké kousky na podlaze. Ostrý a štiplavých pach mě udeřil do nosu. Prkénko bylo zvednuté a na dně záchodové mísy byl…kabel. Hnědý dlouhý kabel, který se na svém konci měnil na neurčitě skupenství.

Srdce mi bylo jako o závod a měl jsem chuť vykřiknout: „Někdo už tu byl!“ Ale raději jsem to neudělal. Pachatel mohl být blízko. Pomalu jsem se otočil, čekajíc úder. Nic.

Znáte to, že když máte nějaký zvyk, tak se ho nesnadno zbavujete? I když je ten zvyk správný? Já když vidím něco v záchodové míse, tak to prostě spláchnu. A ano, tuhle chybu jsem udělal. Zvuk proudu vody se ozval celý barákem.

Zaklel jsem a vzal záchodovou štětku. Byla to jediná možná zbraň. Kapičky se zaleskly v měsíčním světle. Na druhém konci chodby někdo otevřel dveře. Strach se změnil v odvahu. Pomalu a potichu jsem se kradl k neznámému, štětku připravenou k útoku. Stál jsem asi metr od něho, když to na mě přišlo. Přirovnal bych to basovým tónům čela, nebo zvuku motorky. byl jsem prozrazen. Neznámá osoba se zřejmě zalekla. Nečekal jsem a udeřil jednou, dvakrát, třikrát.

„Co to sakra děláš, Pavle?“ vykřikl mužský hlas a já upustil štětku. Na stěně po své pravici jsem nahmatal vypínač a rozsvítil jsem. Stál tam můj bratr. Najednou jsem si uvědomil, že tu vlastně nebydlím sám. Hlasitě jsem si ulevil a otočil se. Mé oči spočinuly na zem. Byl tam kabel. Ani můj, ani bratrův. Světla zhasla a já za sebou uslyšel křik.

Tráva

T R Á V Á T

RÁ VA T RÁ V AT

TRÁV ATR ÁV ATR ÁV ATR

ÁVATR ÁVATR ÁVATR ÁVATR ÁVATR ÁVATR

ÁVATRÁ VATRÁV ATRÁVA TRÁVAT RÁVATR ÁVATRÁ

VATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVA

TRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁVATRÁV

Král Jindřich I.

Báseň deklinace

Kdysi jeden kabel bývával,

a bez kabele bych se neobešel.

kabelu jsem to za vinu dával

Viděl jsem kabel, on odešel.

„Kabele!“ já zavolal.

O kabeli povídal

s kabelem sedával…

Jan Bláha

Žalozpěv

Kabel, kde mám svůj kabel,
když zrovna připojen chci býti.
Signálu se nedostává, wi-fi službu vypovídá.
Kabel hledám, marně, nikde nic. Obchod zůstal vyrabován,
to už snad budu bez internetu navždycky?

Bez kabelu není připojení, není světa poznání,
zůstává mi jen a pouze to bolestné čekání.
Kabel se tu kdysi vinul, po podlaze k svému portu, nyní není
k dostání,
nezbývá než jenom moje černé naštvání.
Klubko hadů se tu vine, zábavu mi donáší, po nohama pikle kuje,
brzy mě už rozvášní.
Obrazovko moje, proč mi už neodpovídáš, kam se poděl obraz tvůj,
kam ta tvoje světýlka, ten tvůj prostřený stůl.
Celé dny už marně tápám, o starý komp zakopávám, bez káblu ho
nevidím,
jak když černý rum zakoupím.
Bez kabelu je tu prázdno, mnoho zapovězeno bylo.
Už nezáleží, zda ho najdu,
stejně se oběsím a za pár vteřin pojdu.

S kabelem život počal, s kabelem taky skončí, když mi smyčku
kolem krku pracně hned obtočí. Oči boulím, vzduch marně
popadám, stejně jako když se kočka topí.
Tak už přišel ten můj konec a zazvonil zvonec. To mi pošťák kabel
nosí, práh s ním
už však nepřekročí.

Schtom

Tučňák

Tučnák
TučnákTučnákTučnák
TučňákTučňákTučňákTuč
TučňákTučňákTučňákTučňákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák T
TučnákTučnákTučnákTučnák U
TučnákTučnákTučnákTučnák Č
TučnákTučnákTučnákTučnák Ň
TučnákTučnákTučnákTučnák Á
TučnákTučnákTučnákTučnák K
TučnákTučnákTučnákTučnák TUČŇÁK
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
TučnákTučnákTučnákTučnák
Tučnák Tučnák

Tereza Švastová

Rande s Rimbaudem

Usnul jsem na okenní římse a málem vypadl dolů na chodník. Tedy možná doopravdy. Pamatuju si totiž něco, co se narvalo do toho krátkého momentu, kdy člověk padá.

Sletěl jsem do hromady knih, co se normálně válely u nás na chodníku pod oknem. Obrovská hromada. Pěkně jsem si nabil záda. Uprostřed té odeznívající bolesti jsem zvedl hlavu a pak zaječel. Koukala na mě hlava a trup vousatého pána, jehož celý zbytek byl zavalen knihami, a který ke mně s tázavým pohledem vzhlédl od něčeho, co zrovna četl.

„Se navé," řekl mi jenom a odhodil nějakou knížečku, kterou měl zrovna v ruce.

Byl jsem vyděšen. Snažil jsem se dostat pryč, ale bolest byla stále velice silná. Roztřásly se mi ruce, vůbec nic jsem nechápal.

„Se kompletemá navé," opakoval rozhořčeně. Došlo mi, že mluví francouzsky. Ale tam já umím jen „oui" a „merci". A potom ještě „le cerf", to znamená jelen, naučila mě to jedna moje ex.

Literaturu mám rád, i když moje znalosti v ní jsou značně nevyrovnané. A vzhledem k téhle příhodě v mém vztahu ke knihám je jistě nevyrovnaného i leccos jiného.

Bolest polevovala vskutku pomalu. Myslel jsem, že mám zlomenou páteř a tak jsem se nehýbal a zůstal ležet v značně bizarní pozici, necelý metr od toho vousatého pána.

Pak přišla zásadní otázka. Kdo to je? Ukázal jsem na něj prstem a nakreslil do vzduchu otazník. Vůbec nevím, jak mě napadlo, že by něco takového mohl pochopit. Ale trapnost situace asi bylo to poslední, co mi v tu chvíli vadilo.

A navíc to pochopil.
„Je m'appelle Jean Arthurrr Rrrimbaud," řekl, provedl cosi jako úklonu.
„Blbost, vždyť vy jste snad ani nestihl zestárnout… Nebo jo?" Cítil jsem se trapně a nevěděl, co dělat. Ale nemylte se, ani na vteřinu jsem o jeho výroku nepochyboval. Na to, aby lhal měl příliš zkoumavý a duchaplný pohled, jestli mi teda rozumíte.

Záda pomalu přestávala pulsovat a já se odvážil pohnout. Žádná lábuž, ale šlo to. V trapné chvíli ticha jsem začal zkoumat, v čem jsem přistál. Bylo tu teda leccos. Našel jsem poezii, našel jsem sci-fi, našel jsem beatníky i osvícence. Našel jsem dokonce Bibli svatou. Vydání pro dvacáté první století.

Popravdě nic, co bych si dal doma do knihovny.

Vzal jsem první knihu, co jsem našel a podal mu jí. Byl to Puškin a jeho *V hlubině sibiřských dolů*. Měl jsem to v ruce poprvé. Jestli on, to nevím, ve své době už Puškina číst mohl.

„Hm… Alesandrrr Serrrgejevič… Že ném pa." Víc jsem hádal podle výrazu, ale do noty jsem se mu asi netrefil.

Pak jsem našel Bukowského.
„Se navé, se navé…"
Zajímalo by mě, co znamená „navé". Ale asi nic dobrého, podle jeho výrazu. Aspoň v tom není r, to je ho „rrr" mě deprimovalo ani nevím proč.

Přemýšlel jsem, co dělat. Klíče jsem v kapse neměl, ale nebavilo mě to tam a byl jsem z toho rozpačitý. Já Prokleté nikdy moc nemusel.

Pak jsem našel Verlaina. Řekl jsem si, že nebudu zlý, strčil si knížečku do kapsy, složitě sešplhal z hromady a odkráčel.

Pak jeden špatný krok a už letím do kanálu…
A nakonec jeden rychlý moment a válím se na zemi v pokoji s pekelně nabitou brňavkou a knihou v kapse zaraženou někam hluboko do masitého stehna.

Bětka Dyčková

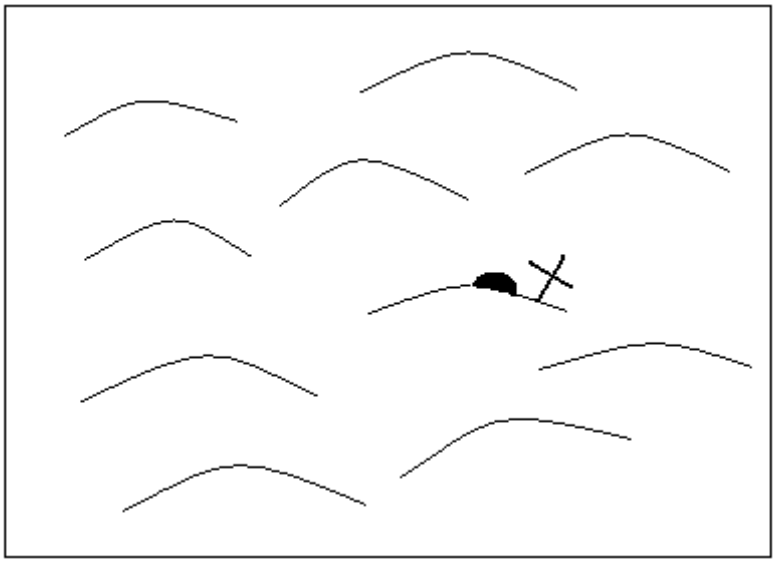
Klap
Klap
Klap
Klap Klap
Klap Klap
Klap
Klap
Klap
Klap
Klap Klap
Klap Klap Klap
.....
.....
.....

TANEC

Václav Nágl

ASURIKAT
KATASUOKOATA S
URIKATASURIKATA SNOS
RIKATASURIKATA SUR
IKATASURIKATA SU
IKATASURIKATA S
RIKATASURIKATA
RIKATASURIKA
URIKATASURIKA
SURIKATASURIKA
SURIKATASURIKAT
ASURIKATASURIKAT
ASURIKATASURIKAT
ASURIKATASURIKAT
ASURIKATASURIKAT
ASURIKATASURIKATA
ASURIKATASURIKATA
ASURIKATASURIKATAS
ASURIKATASURIKATASU
TASURIKATASURIKAA SUR
TASURIKATASURIKAT SUR
ATASURIKATASURIKAT SUR
ATASURIKATASURIKAT SUR
ATASURIKATASURIKAT SU
KATASURIKATASURIKAT SU
IKATASURIKATASURIKAT U
RIKATASURIKATASURIKA
RIKATASURIKATASURIKA
RIKATASURIKATASURIKA
RIKATASURIKATASURIKA
SURIKATASURIKATA
ocas SURIKATASURIKATA
ocas
ocas
ocas
ocas
ocas
oca
oc

o

Loď vyplula 21. května 1499, ale na březích Ameriky již nepřistála. Její konec zřejmě způsobila velká bouře o měsíc později, o níž nám podali zprávy místní rybáři. Zahynuli zřejmě všichni včetně otce Henryho, který se dobrovolně přihlásil na misionářskou misi.

Bětka Dyčková

WANTED

DEAD OR ALIVE

REWARD: 500$

Vojtěch Karnet

Ghost Story

Byl jsem si nejistý. Tak nejistý, jako nikdy předtím. Ten muž mně jednoduše tahal za nos! Jak opovážlivé, jak drzé, netaktní, opovážlivé a určitě by se dalo použít i mnoho dalších adjektiv. I když mám úctu ke starším lidem, tohle bylo na mě opravdu moc. Víte, abych vám to objasnil, nerušil mě, ale v jeho přítomnosti jsem byl tak nějak nervózní.

Objevoval se zde každý den. S jakousi tajemnou přesností vždy v sedm večer. V tu chvíli jsem měl v sobě dvě až tři skleničky lahodného červeného vína a hodlal jsem se věnovat svému zájmu – psaní.

Jelikož bylo léto, tak jsem si bral své vybavení na balkon. Usrkával jsem polehoučku chlazenou dvanáctku, vykuřoval jednu cigaretu za druhou a občas jsem vstal a prošel se, abych si protřídil myšlenky. Když jsem si sedal, hodinky mi zapípali sedmou hodinu. Automaticky jsem zvedl hlavu. Seděl tam, na protějším balkónu a pozoroval mě. Nevěděl jsem kdo to je, co to je a proč to dělá. A upřímně, bylo mi to jedno. Prozatím. Jenže jak dny ubývaly a ono se to pořád opakovalo, nevydržel jsem to, mávl jsem na něho a křikl, Ať se staví na kafe. Možná to byla chyba, nikdy jsem si nepouštěl cizí lidi domů.

Kupodivu přišel, na sobě měl skvěle střižené sako, vlasy dlouhé, vousy po celé tváři. Mohlo mu být tak sedmdesát, možná víc. Opíral se o hůl. Pozval jsem ho dál. Chvíli jsme mlčky seděli, hleděli na sebe. Ticho se prohlubovalo.

„Všiml jsem si, že mě pozorujete," řekl neznámý muž.

Asi jsem zbrunátněl, neboť mě takto nesmyslná lež vždy vytočí. Poněkud nahlas a ironicky jsem odvětil: „To vy, drahý pane, pozorujete mě."

„Když myslíte," opáčil klidným hlasem, „ale věřte mi, že tohle jsem si jednou už prožil. A také mi věřte, že bych nic z toho nedělal, kdyby to nebylo nezbytně nutné."

To jsem nechápal. Nerad pokládám otázky, ale v tomto případě to bylo nezbytně nutné. „Jak to myslíte?" zajímal jsem se.

Muž se jen usmál a pravil: „Vy jste spisovatel, že?"

Změna tématu a to, že mě znal, mě trochu vyvedlo z míry. Znejistěl jsem, zpanikařil. „Myslel jsem, že mě nikdo nečte," vysvětlil jsem spíše sám sobě, „je mi třicet, jsem chudý, v garsonce a soused mě zná." Zvýšil jsem svou hlasitost a zeptal se: „Proč mě pozorujete každý den z vašeho bytu?"

„To není můj byt, ale mé dvaadvacetileté přítelkyně a obdivovatelky," zasmál se nahlas muž. Musela být buď blbá, nebo slepá. Nebo oboje. I když v dnešní době peněz je možné všechno.

„Vy jste slavný?" zajímal jsem se.

„Teď ne, ale budu," odpověděl pohotově, „i když tohle je lež. Já jsem, vy budete."

„Jste nakladatel…nebo…vydavatel…nebo…?" naskočilo mi okamžitě na jazyk. Nechci nic říkat, ale peníze by se mi celkem hodily.

„Pro někoho jsem bůh, pro někoho zisk," smál se muž, „ale jen tak mezi námi, jsem spisovatel."

„Opravdu?" zašklebil jsem se. Četl jsem všechny žijící současné autory snad všech žánrů, tohohle muže jsem neznal. „A co jste napsal?"

„To samé, co vy," mrkl pobaveně.

„Jak to samé, co jsem napsal já?" zarazil jsem se. Byl to snad nějaký pluginátor, či šmírák? Byl to bůh? I když jsem ateista, běhal mi mráz po zádech.

„Jsem ty," řekl jen. Nastalo hrobové ticho.

Jan Bláha

Povídky - židle

„Nazdar, tebe jsem dlouho neviděl! Máš čas? Posaď se!“

„Jo, chvíli mám. Jak dlouho už to bylo, co jsme se viděli naposled? Pět, šest let?“

„Tak nějak. Je to zázrak, že jsem tě poznal, vypadáš docela jinak.“

„Jo, bylo to dávno. Co je nového? Za tu dobu toho muselo být spoustu. Třeba já jsem konečně našel práci, která mě opravdu baví.“

„Fakt?! To ti přeju! Takže jsi konečně v elektrikaření našel uplatnění?“

„No vlastně mě popadla docela jiná vášeň. Mě totiž hrozně zajímají židle.“

„Židle?“

„No jasně, židle. Asi před dvěma lety jsem se seznámil s jedním řemeslníkem, a on mi trochu ukázal, jak se dělají a jak se dají krásně vytvarovat a tak. No a mě to dost chytlo.“

„Takže teď ručně vyrábíš židle?“

„Ne tak úplně, pracuju v jedný nábytkářský firmě a dělám hlavně design. Samozřejmě jim musím předvést nějaký model, nejlépe v konečné velikosti, ale pak už to všechno dělají stroje.“

„Ty hele, nejsi tak trochu úchylák na ty židle?“

„No… je to tak trochu můj fetiš. Ty máš nějaký luxusní oblek? To je od Gucciho nebo tak?“

„Ale to ne, od Armaniho, na míru. Stálo to majlant.“

„Ty musíš mít nějakou parádní práci, že si to můžeš dovolit.“

„Ještě tam tak úplně nejsem přijatý… Ucházím se o místo zvláštního agenta FBI. A než mě přijmou, musím napravit menší zádrhel. A teď si říkám, že jdeš jako na zavolanou.“

„K čemu bych ti byl u FBI?“

„O to nejde, hodí se mi právě tvoje židlofilie.“

„Hledáte nějakého teroristu, který používá židle?“

„Ne, já právě jednu židli potřebuju.“

„Počkat, ty dáš FBI novou židli a je z tebe zvláštní agent?“

„Vůbec ne, musíš projít náročným fyzickým výcvikem, psychologie, odolávání mučení a další… A pak musíš projít závěrečnou zkouškou.“

„Sehnat novou židli zdarma?“

„Nebuď tupej. Tenkrát jsem se tam dostal jen já a ňákej Raymond. Dali nám pistoli a naším úkolem bylo jít do místnosti před námi a zastřelit naše tchýně, které tam měly sedět. Raymond to nakonec neudělal.“

„A ty?“

„Vystřílel jsem celý zásobník. A když jsem zjistil, že byly náboje slepé, vzal jsem na ni její dřevěnou židli….“

Radek Poláček

„Dej mi pokoj! Co po mně zase chceš?“

„Nekoukej na mě tak nechápavě!“

„Tak mi podej tu židli.“

„Co si o sobě sakra myslíš? Jen se vrátíš z práce a už bys dřepěl na židli!“

„No jo, protože ty nevíš, co je to pracovat.“

„Za to ty to víš moc dobře, co?!“

„Jo, to kdybys viděl Pepíka od Bláži, to je chlap! Vaří, uklízí a ještě rád!“

„To není chlap, to je cvičená opice! A co ty víš o práci? Učit dětičky, jak vyčerpávající!“

„Ne, já tam jenom sedím celý den na zadku! Houpu se na židli! Ty mi nic nevykládej, já si tu vaší pracovní dobu dokážu představit!“

„No to je gól! Takže ty mi tady chceš vyčítat, že si konečně sednu na židli a chci si přečíst noviny! A nezapomeň mi připomenout, že tě nikam nevezmu a samozřejmě, kytku jsem ti nepřinesl, jak je rok dlouhej.“

„Ta tvoje židle už mě taky pěkně štve, podívej se na tu hadrárnu! Ale věčně si budeš stěžovat, že nemáš vypráno.“

„Je to moje židle, tak co se staráš!“

„Jo, sto let stará! Čalounění se páře a jenom čekám, až z ní sletíš dolů. Ale aspoň bych se pobavila!“

„Co má tohle za význam?“

„To kdybych si chtěla sednout já, tak…“

„Co je, co brečíš?“

„Ty už mě vůbec nemáš rád!“

„Ale mám, ty můj blázínku.“

„Ty si vůbec neuvědomuješ, jak mi je. Cítím se přesně jako ta židle! Stará, nepotřebná, ošklivá…“

„A rozvrzaná?“

„Co od tebe můžu čekat!“

„Nejdřív mi vynadáš, jak děcku ve škole a teď tě mám utěšovat nebo se ti snad omlouvat?“

„Víš co, tak se seber a jdi! A tu židli si můžeš vzít s sebou!“

„Máňo, otevři! Neblázni, kouká na nás celý patro!“

„Jen ať to všichni vidí a slyší!“

„Miláčku, koupil jsem nový jídelní nábytek! Krásné dřevěné židle. A prádlo si budu skládat do komínků!“

„Nemusíš se obtěžovat. Jdi si radši sednout na židli a číst si noviny!“

„Máňo, hergot, nedělej ze mě idiota!“

„Jdi si stoupnout pod balkon, něco sis tu ještě zapomněl!“

„Dobře. Ale pak mi otevřeš a udobříme se!“

„Jestli to dokážeš, tak přijď!“

„Haló, jsem tady!“

„Už jdu!“

„Proč máš v ruce tu židli?! Co to…“

„Chytej!“

Eliška Kronďáková

„ Drahý, co tahle?“

„Tenhle hnus? To snad nemůžeš myslet vážně!“

„Nechápu, o co ti jde. Je to obyčejný kus nábytku na kterém budeš vozit svůj ctěný zadek.“

„Tak to prr! Uvědom si o čem mluvíš! A nepodceňuj její úlohu! Ty to nechápeš, ale pro mě má přímo duchovní význam. Nebýt jí, není na světě ani jeden smysluplný výtvor. Kde si myslíš, že psal Einstein svou teorii relativity?“

„ Nezlob se, ale musím ti naznačit, že nejsi Einstein! Jsi spisovatel, navíc spisovatel béčkových románů, což, jak jistě uznáš, má do vědce dost daleko.“

„ Už Ti někdo řekl, že mají muži něco jako ego a že jeho zraněním se vystavuješ velkému nebezpečí tiché domácnosti?“

„ Myslím, že to přežiju.“

„ Fajn, tvoje volba.“

„ A proč vůbec vždycky chceš, abych ti jí pomohla vybrat, když moje slovo nic neznamená?“

„Baví mě poslouchat tvoje primitivní projevy nesouhlasu s částí mého života.“

„Oooh, omlouvám se, že nesdílím tvoje ortodoxní přesvědčení. Nekoupíme jí třeba svetr? Aby nenastydla!“

„Dovol abych se zasmál. Ty žárlíš!“

„Děláš si srandu?“

„ Přiznej si to, je to nejrychlejší cesta k osvobození!“

„Myslím, že jsem dostatečně osvobozená. Díky za tvou péči. Co tahle?“

„Ty si mě snad celou dobu neposlouchala! Tyhle nevkusný odřezky čehosi s kusem látky přece nemůžu nazývat svou přítelkyní!“

„ Dnes přítelkyní, zítra manželkou. Nepřijde ti to absurdní?“

„ Absurdní mi přijde to, že tě poslouchám!“

„ Od teď už s tebou nepromluvím ani slovo.“

„ Bože! Mám jí! To je ona! Co říkáš?“

„…….“

„ Ale no tak!“

„…….“

„ Víš, že tvůj názor je pro mě ten nejdůležitější, potřebuju tvůj souhlas, jinak si jí koupit nemůžu.“

„……“

„Eh, dobře, uznávám svou chybu, máš pravdu, jako vždy!“

„Výborně, věděla jsem, že to pochopíš.“

„ Tak co na ní říkáš?“

„ Pravdivou nebo společensky přijatelnou odpověď?“

„ Která zní líp?“

„ Ani jedna!“

„ V tom případě si můžeš i vybrat.“

„ Je to ta nejodpornější židle, kterou jsem kdy viděla, ale pokud by to, že si jí vezmeš znamenalo, že sem na nějakou dobu nebudu muset vkročit a budu mít doma klid, pak si vezmi klidně dvě.“

Lada Dvořáková

Kupujte nové vozy značky Král a syn.

Královské vozy za křesťanské peníze! Již od 299 990 Kč. Množstevní slevy!!!

REK LAMA JE ZÁKLADEM ÚSPĚCHU!!!

RekLama, s.r.o.

Nepokoušejte to !!!!

Volejte ...!!!

Práce všeho druhu za minimální ceny.
Hodinový manžel udělá vše a levně...

Hrobovky

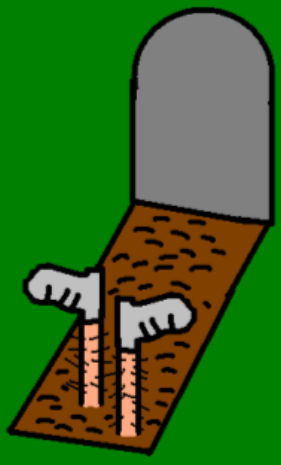
! Boty, které vám vydrží až do hrobu !

- Obrovský sortiment obuvi
od společenských bot až po boty sportovní

- Boty do každého počasí
letní, zimní, do vody, do sněhu…

- Záruka až sto let!
I víc!

- Ruční výroba
v našich továrnách v Číně

- Dámská a pánská obuv
Od nejmenších po největší velikosti

- Kvalitní materiál
Kůže, látka, umělá hmota…

- Dlouhá tradice
Již dvě stě let

- Příjemný personál
S potřebnou kvalifikací

Svobodova ulice 1547, Praha 6